

DAHA ANLATACAKLARIMIZ VAR -2

İrem ATTİLA

Ve salı gününe uyanıyoruz. Ekibimiz ikiye bölünüyor, ben Kasaba YBO'ya giden ekipteyim. İçim kıpır kıpır. Otobüsten indikten sonra güne sabah sporuyla başlıyoruz. 5. Sınıfların arasına karışıyorum. Hem sohbet ediyoruz, hem gülüyoruz hem de tek ayağımız üstünde durmaya çalışıyoruz.

Ve etkinliklerimiz başlıyor. Gün içerisinde her biri ayrı güzel, ayrı tatlı çocuklar tanıyorum. Edebiyat etkinliği yaptığım sınıfta en son hangi kitabı okuduklarını sorduğumda Begüm heyecanla birçok kitap sayıyor. Yazarlarını hatırlayamadığı kitapların yazarlarını hatırlatıyorum ona, sonra o da “Abla sen çok mu kitap okuyorsun? Nasıl biliyorsun bunları?” diye soruyor. İki tanecik kitap bilmişim aslında, ama ona bu kadar etkileyici gelmesi öyle masum geliyor ki bana.

Öğlen yemeği, dış etkinlikler derken etkinliklerin sonuna geliyoruz, son etkinlikten önceki teneffüste çok tatlı kızlarla sohbet ediyorum. Bana yurt anılarını o kadar heyecanla, samimiyetle anlatıyorlar ki. Ben anılarını aralarındaki o güzel arkadaşlığa, yurttaki birbirlerine bu kadar güzel destek olmalarına özenerek dinlediğimi söyleyince “E abla gel biz burda senle tüm yurttaki saklambaç da oynarız, geceleri odada toplanırız. Bizim yan odada yatarsın orayı ayarlarız boş zaten.” diyorlar. Organizasyonu yapmanız birkaç dakika bile sürmedi bakıyorum, diyorum, gülüyoruz hep birlikte.

Çocuklarla atölye saatine kadar dış etkinlikler yapıyoruz, ben de kalabalık bir grupta voleybol oynuyorum. Bir ellerinde ara öğünleri, gofretleri var, bir yandan onu ısırma çalışıp bir yandan bizlerle voleybol oynuyorlar. Sonra bir araç yanaşır okulun bahçesine, yemekhaneye su getirmiş. Öyle olunca çocuklar oyunları bırakıp suları taşımaya gidiyorlar. Biz de bunu görünce, tüm abi ablalar çocukların yanına gidiyoruz, hep beraber taşımaya başlıyoruz sularını.

Çok basit, çok günlük hayatın içinden bir yarım saat gibi görünüyor aslında. Ama gün sonunda diğer gönüllülerle konuştuğumda o suları taşıdığımız vaktin hepimizin o gün en sevdiği anlardan biri olduğunu fark ediyoruz. Önce neden, diye düşünüyorum. Sadece su taşıdık.

Ama düşününce anlıyorum. Çünkü orada hep birlikte zincir oluşturup suları taşıırken sanki biz abi ablalar da o okulun o yarım saat için öğrencisi olmuştuk. Yine o çocukların

hayatlarının, o okulun bir parçasıydık o yarım saatte. Çocuklar bize “Nerelisin?” diye sorduğunda neden “Nereye gidersek oralı!” cevabını verdiğimiz somut olarak anladığımız anlardan biri oluyor. Boyu benden çok daha kısa olan 10 yaşındaki çocuk elimdeki suları “Abla siz misafirsiniz, bana ver!” diyerek almaya çalışınca mesela...

Sonra atölye saati geliyor. Çok heyecanlıyım, ilk kez tiyatro atölyesi yapacağım çünkü.

Çocuklar da

hazırlayacakları bu “Küçük

Prens” tiyatrosunu akşam

arkadaşlarına sunacaklar.

Tam 13 tane kız heyecanla

geliyorlar yanıma. Çok kısa

vaktimiz var aslında, 1 saat

gibi bir süre. Hızlıca rol

dağılımına başlıyoruz.

Başta çekingen gibiler, tam

da alışamıyorlar rollerine. Ama sonra kostümleri giymeye ve yavaş yavaş provalara

başlıyoruz. Hepsi gerçekten o kadar hevesleniyor ki ben bile şaşırıp kalıyorum.

“Kendini beğenmiş kişi” kocaman şapkasını taktığında hep bir ağızdan kahkahalarla gülmeye başlıyoruz.

Çalışıyoruz, rollerini tekrar ediyoruz. Atölye saatinin sonuna geliyoruz ama akşam

diğer arkadaşlarına sunacakları için biraz daha çalışmaya ihtiyacımız var. O zaman

tekrar çalışmayı istemeyebileceklerini düşünerek tereddütle soruyorum: “Akşam

yemeğinden sonra buluşup bir prova daha alalım mı?” Ama hepsi heyecanla “Olur

abla!” diyor, rol kâğıtlarını yanına alıyor, yemeğe yürümeye başlıyorlar.

Ve hep beraber yemekhaneye geçiyoruz. Tam tepsimi almışken Tilki’yi canlandıran

Ravza yanıma gelip “Abla yanıma gelir misin yemekte?” diyor. Gelmez olur muyum

ablacım... Karşılıklı oturuyoruz. Tiyatroya olan ilgisinden bahsediyor, okulun yaptığı

bir etkinlikte de yer almış böyle. Yemek boyunca sohbet ediyoruz. Sonra bakıyorum

çevreme, tiyatro ekibi yanıma gelmeye başlamış bile.

Ama dışarıda hafif yağmur yağıyor, yemekhanenin ise gece deneyleri için hazırlanması

gerekliyor. O yüzden yemekhanenin dışındaki ufak verandaya, 14 kişi, çatının altında

kalmaya çalışarak sığıyoruz ve ben onların son provalarını dinliyorum. Çok

heyecanlılar ama biraz da gerginler. Kral’ı oynayan Narin, “Abla valla ben heyecandan

bayılacağım” diyor kendi de gülerken, güldürüyor bizleri, ama benim ona cesaret vermeme bile sıra gelmeden diğer arkadaşları sakinleştirmeye çalışıyor ve başarıyorlar da.

Sıranın bize gelmesini bekliyoruz, ama önce başarı ödülleri, gece deneyleri, ve Yasemin ablalarıyla beraber hazırladıkları koro gösterisini sunacak olan bir grup daha var. Sabah tanıştığım minik Begüm de alıyor başarı ödülü, gururla gülümsüyor Hüseyin Öğretmeni onu havaya kaldırırken. Koro ekibini ise sahne arkasında bir yandan tiyatro hazırlıklarını yaparken bir kulağımla dinlemeye çalışıyorum, belli ki onlar da ayrı hevesli ayrı heyecanlılar.

Ve sonra sıra bize geliyor. Sırayla çıkıyorlar sahneye... Sahne arkasında da tatlı bir telaş var. Küçük prensin pelerini bağlıyoruz, Gül'ün yapraklarını takıyoruz, Tilki'ye maskesini giydiriyoruz abla abileriyle beraber. Sahneler ilerliyor, ben de köşeden hayranlıkla onları izliyorum. Tilki son sahnede o cümleyi bastıra bastıra söylüyor: *“İnsan ancak yüreği ile baktığı zaman doğruyu görebilir.”* En güzel an da el ele tutuşup selam verdiğimiz an arkadaşlarına. *“Abla şurada rolümü unuttum, tam istediğim gibi okuyamadım.”* diyor bazıları gösterimiz bittikten sonra. Oysa ben onları izlerken sadece onlarca arkadaşının önüne çıkmaya cesaret eden 13 tane kız görmüştüm.

Sıra yavaş yavaş gece eğlencesine geliyor. Ama daha başlamadan kapıdan çıkan bir kız görüyorum. Yanına gidiyorum, Ravza'yımış o, ağlamaya başlamış. *“Abla hani gideceksiniz ya biz sizi çok özleyeceğiz o yüzden ağlıyorum.”* diyor. Daha veda etmeye bile başlamamışken... Sonra sarılıyorum ona, ve bir kere kardeş olanların bir daha ayrılmayacağını söylüyorum.

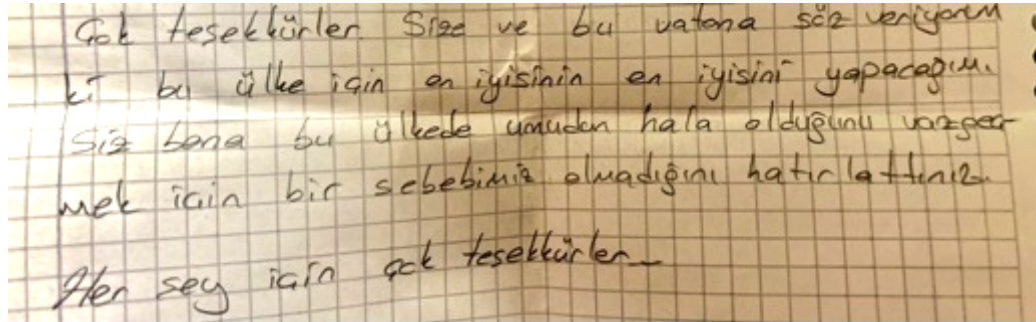
Ve gece eğlencesine başlıyoruz, “Sev kardeşim, elini ver bana!” diyoruz, “Şu dünyadaki en mutlu kişi mutluluk verendir!” diyoruz, ama “Sevdikçe güler her çehre...” sözü mesela, bir daha hiçbir zaman bu şarkıyı o gülen çehrelerle beraber söylediğimiz gibi olmuyor, hissettirmiyor.

Ve veda vakti geliyor. Kızlardan birisi geliyor sarılıyor bana. Uzun bir süre duruyor öyle, ben tabii görmüyorum yüzünü sarılırken, sonra bir bakıyorum ki ağlamaya başlamış sarıldığı anda... El sallamalar, gözyaşları, gülümsemeler, “Mektup yazın, güzel haberlerinizi verin!” lerle dolu bir veda daha yaşayıp biniyoruz otobüse. Ve projenin bir günü daha bitiyor, liseye doğru yola çıkıyoruz.

Ama sırada bizi bekleyen bir veda daha var: Bugün Teyfen’deki son akşamımız. YBO dönüşü olduğu için saat de geç, belki de vedalaşamayız diye düşünsek de aynı ilk

günkü gibi kapımız tıkkatılıyor, kızlar sırayla geliyor odamıza

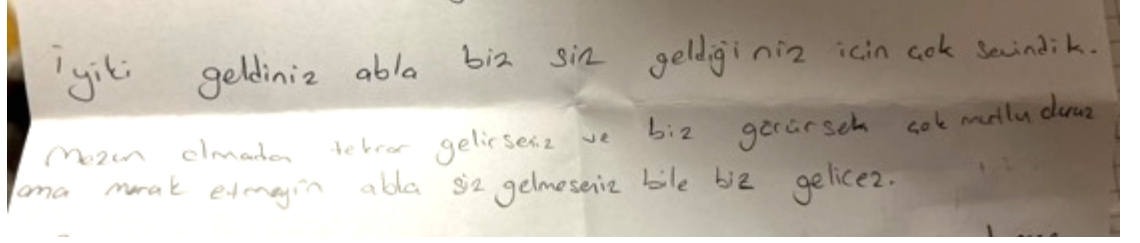
vedalaşmaya. İçimiz buruk uyuyoruz o akşam. Ve sabah uyanıyoruz, kahvaltıdan hemen önce ilk gün tanıştığım iki pırıl pırıl kız Duru Nehir ve Şevval ile karşılaşıyoruz, bana mektuplarını veriyorlar.

İlk defa liselilerden mektup alıyorum o zaman. Çok heyecanlıyım, otobüse biner binmez açıp okumaya başlıyorum. Liselilerin yazdığı mektupta o kendinden eminliği, netliği, kararlılığı görmek de apayrı. Mesela Duru Nehir mektubunda şöyle yazmış, okuduğumda tüylerimi diken diken yapan:

“Siz bana bu ülkede umudun hala olduğunu vazgeçmek için bir sebebimiz olmadığını hatırlattınız. Her şey için teşekkürler.”

Bu cümleyi, yani mektubunun son cümlesini okuduğum anda gözlerim doluyor, bunu nasıl yaptık 3 günde, diye ister istemez soruyorum kendime. Ama umudun hala olduğunu esas hatırlatan biz değildik, Duru'ydu, oradaki tüm liseli gençlerdi.

Sonra Şevval'in mektubunu okuyorum. O da en çok şu cümleleriyle

etkiliyor beni: "ODTÜ'ye hiç ulaşamayacağım bir yer olarak bakıyordum ama sizin gibi abiler ve ablalar gelince bana umut oldunuz. Umarım siz gelirsiniz, ama merak etmeyin: *Siz gelmeseniz bile biz geleceğiz...*"

Mektubu katlayıp çantama koyuyorum, o an bu vedanın geçici olduğunu biliyorum: Bugünkü Ege, yarınki Şevval olabilir çünkü.

Uzun bir yoldayız o sabah. Yolculuk artık Demre'ye çünkü. Okullara giden yollar da ayrı güzel, portakal ağaçlarıyla dolu. Ekibimiz yine ikiye bölünüyor. Bizler Atatürk Ortaokulu'na varınca ilk önce çocuklar Hüseyin Hocamızın sunumuna gidiyorlar.

Sunumda, İlkyar'ın o hepimizi her defasında duygulandıran videosu açılıyor: "Söz". O videoda beni o kadar duygulandıran şeylerin yanında bir de gülümseten, çocukların "Söz" dediği kısım var. Yıllar geçse de o "Çok okuyup, çok çalışacak mısınız?" sorusu hiç değişmemiş, sadece söyleyenler ve söz verenler gitgide artmış. Şimdi de bu soruyu soranlardan biri benim, bunu fark ediyorum, kafamı çevirip diğer gönüllü arkadaşlarıma bakıyorum, sanki o videoyu kaç kez izlesek de aynı duyguları paylaşıyoruz hepimiz. (*devam edecek*)

İrem Attila
İktisat 2